ANJA WAGNEROVÁ

Přeložil Tomáš Kurka

MAGIČTÍ AGENTI

V PRAZE STRAŠÍ DUCHOVÉ!

Albatros

Magičtí agenti – V Praze straší duchové!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Anja Wagnerová
Magičtí agenti – V Praze straší duchové! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ANJA WAGNEROVÁ

Albatros

Original title: *Magic Agents – In Prag drehen die Geister durch!*, by Anja Wagner
© 2023 by cbj Verlag
a division of Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH, München, Germany.
No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose
of training artificial intelligence technologies or systems.
This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).
Translation © Tomáš Kurka, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-00-08525-8
ISBN e-knihy 978-80-00-08565-4 (1. zveřejnění, 2026) (Pdf)
ISBN e-knihy 978-80-00-08568-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-00-08569-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Všeobecné směrnice pro magentky a magenty vyslané na misi

1. Činnost *magických agentů (zkráceně: magentů)* je přísně tajná.
2. Pokud by kdokoliv odhalil jejich pravou identitu, je třeba dotyčné osobě neprodleně vymazat paměť. K tomuto účelu se doporučuje použití *zapomněnkových kapek*.
3. *Zapomněnkové kapky* je třeba použít i v případě selhání kouzel.
4. Magenti jsou povinni své pomůcky uchovávat uzamčené a používat je výhradně ve skrytu.
5. Důležité: Čarodějný průvodce slouží jako vaše osobní magická nabíjecí stanice. Jeho spokojenost je tou nejvyšší prioritou. (Rady týkající se péče najdete v příručce *Péče o čarodějné průvodce*. Příručka je součástí zavazadla každého magenta.)
6. Po aktivaci nouzového tlačítka budete okamžitě staženi z mise a převedeni ke kancelářské práci. Tlačítko smíte použít jen v případě nouze.
7. Čarodějné chytré hodinky musí být neustále nabité. Heslo je třeba měnit každý den.
8. Základní pravidlo všech magentů: Nikomu nevěř a zůstávej ve střehu.
9. Dospělí si nedokážou představit, že by děti mohly mít důležitější úkoly než oni. Nechte je, ať si to myslí.
10. Prostudujte legendy a pověsti země, do níž jste vysláni, a respektujte je.

SJMM International

Hamburk – Boston – Rio de Janeiro –
Johannesburg – Tokio – Melbourne (nové)

Oběžník č. 5_listopad

Všem magentům studujícím 1. ročník Pokračovací makademie!

Zanedlouho podstoupíte praktickou zkoušku z *Čarodějných fixačních dovedností*. Vedoucí zkoušky Engbert Eder má pro vás několik upozornění:

1. V případě pokusu o podvodné jednání (především používání zakázaných pomůcek, například manauských popínavých pout) budete ze zkoušky okamžitě vyloučeni. Vyřazeni budete i tehdy, pokud si s sebou vezmete nástroje nespadající do kategorie „magická pouta" (například uspávací pomůcky).
2. Čarodějní průvodci smějí být při zkoušce přítomni, aby zajistili dobití magickou energií. Nesmějí však zasahovat do průběhu zkoušky. Čarodějné chytré hodinky musejí být vypnuty.
3. Určení tvorů ke spoutání probíhá losováním.
4. Zkoušku lze přerušit tak, že odložíte pouta na zem a tvoru se ukloníte.

V zastoupení:

Amanda Adamsová

SJMM International, ústředí

1. KAPITOLA

Létající rikša

Někdy sním o tom, že mám úplně normální rodinu. Ale pak se probudím a všechno je stejně šílené jako dřív.

„Tak pojď sem, ty paličatá tvrdohlavá potvoro!“ pokřikovala dole moje máma, Edvina. „Nepřej si mě, jestli to vejce zase někde schováš nebo ho pustíš na zem!“

Ozvaly se hlasité rány. Mamka zřejmě při honbě za Krokem porazila pár kusů nábytku. Krok byl její nosník a podle vzhledu mohl být kříženec zlomyslné vrány a oškubané černé sovy. Hlasitě skřehotal pokaždé, když snášel vejce nebo měl mizernou náladu. Takže pořád.

Vstala jsem a přistoupila k oknu. Střechu garáže pokrývala jinovatka a z malého komína stoupal k ranním červánkům temně rudý kouř. Můj táta, Enno, zřejmě už zase pilně pracoval. Možná dokonce přes noc. Někdy, když dostal nápad na další čarodějný nástroj, se na dlouhé dny zavíral do dílny a dveře otvíral, jen když jsme mu nosili jídlo.

„Ááách, je sedm hodin a třináct minut, sobota 15. listopadu,“ hlásila z čarodějných chytrých hodinek zívající Glenda, má hodinková

čarodějka. Měla na sobě kostkovanou noční košili a z nazelenalého obličeje si posunula spací masku, aby mě mohla počastovat mrzutým pohledem. „Jinými slovy: proč vstáváš tak brzy, Elio Evanderová?“

„Má pravdu!“ zavrčel Selmor. „To už se nemůžu vyspat ani o víkendu?“ Můj muflík ležel stočený do klubíčka ve svém pelíšku vedle postele. Ocas s hnědými a bílými kroužky měl omotaný kolem sebe, takže připomínal vanilkovo-skořicový pletenec. „Běda, jestli k snídani nedostanu jako bolestné pár chilli housenek s croissantem.“

Vzdychla jsem a zadívala se na hromadu knížek na psacím stole. „Musím se připravovat na zkoušku z *Čarodějných fixačních dovedností*. Na povalování nemáme čas.“

„Vida, vida,“ zabrblala Glenda a zase si stáhla spací masku přes oči. „*Elia* se učí na zkoušku a *my* nemáme čas.“

Selmor otevřel jedno oko a poctil mě znechuceným pohledem. „Jestli mě zase chceš použít jako pokusného králíka k nácviku házení čarodějných pout, tak na to okamžitě zapomeň. Nechci se půl dne houpat přivázaný pod okapem jen proto, že nedokážeš pořádně mířit dračími pařáty. A vůbec, copak jsi už nesložila magentské závěrečné zkoušky? K čemu další?“

Dřepla jsem si vedle Selmorova košíku a pohladila svého čarodějného průvodce po hebké srsti. Nejdřív jsem ucítila teplo v dlani a pak mě začalo šimrat po celém těle. Přenášela se na mě Selmorova čarodějná energie a najednou jsem byla plná magické síly. „Zkoušky musíme skládat i po absolvování základního vzdělání. Rozšiřování kvalifikace je podmínkou k plnění mimořádných úkolů. Ty nejlepší z nás pak můžou nasadit do misí po celém světě.

Budeme řešit čarodějné incidenty. Jen si představ ta dobrodružství, která nás čekají například v Bostonu, Riu de Janeiru, Tokiu, Johannesburgu…“

„Jeď si tam sama,“ zamumlal Selmor z polospánku. „Já dávám přednost teplému pelíšku.“

Vstala jsem a vrátila se k oknu. Vyrušil mě totiž zvláštní zvuk podobný cupitání. Jako vždy jsem nejprve podezírala tátu. Garáž však vypadala neporušeně. Na rozdíl od vynálezecké dílny v budově ústředí naší tajné služby. Táta ji před několika lety vyhodil do vzduchu a od té doby musel kutit u nás doma.

Cupitání zesílilo v dusot. Otevřela jsem okno a vyklonila se. Svítalo, ale naši pořádkumilovní sousedé ještě spali. Zadívala jsem se do Olšové ulice a nevěřila svým očím. Z křižovatky k nám zatáčelo podivné vozidlo – dvoukolá rikša tažená velkým pštrosem.

Odskočila jsem od okna a spěchala pro dalekohled. Nebyl to běžný teleskop, ale proměnohled. Dokázal z okolí odfiltrovat veškeré čarodějné předměty i magické bytosti a ukazoval svět tak, jak ho vnímali obyčejní lidé.

To jsem si mohla myslet! Pštros nebyl v proměnohledu vidět. V ranním přítmí se klidně mohlo zdát, že rikšu táhne rozhrkaná stará motorka.

Vyběhla jsem z pokoje a hnala se po schodech dolů. Na zábradlí seděl Krok a byl podezřele zticha. Mamka klečela na koberci před skříní a prohledávala boty.

„Co že jsi vstala tak brzy?“ křikla a udiveně mě sledovala. „Snad nejedeš na další misi?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Myslím, že máme návštěvu.“

Mamka mě ale už neposlouchala. Vítězoslavně vytáhla z tenisky černé vejce. „Tak tady je!“ Odfoukla si z čela pramen blonďatých vlasů a vstala. „Přísahám, že nebude trvat dlouho a toho zákeřného ptáka vyhodím,“ zasyčela a blýskla po Krokovi zuřivým pohledem. K dalším výhrůžkám se už nedostala. Zpozorněla a naslouchala blížícímu se dupotu. „Proboha živého, co to je?“ vykřikla. „Že zas Enno něco vyvádí?“ rozohnila se a zapřela si ruce v bok.

„Výjimečně ne,“ řekla jsem a zamířila k domovním dveřím.

Obrovský pštros právě vbíhal k nám do vjezdu. Zblízka vypadal ještě velkolepěji. Modré peří světélkovalo, hlavu na konci dlouhého krku zdobila kožená kukla a na očích měl nasazené staré motorkářské brýle.

„Hou, Archie, hou!“ zavolal z rikši ženský hlas a pštros okamžitě zastavil. Když se usadil zvířený prach, poznala jsem, *kdo* to z podivného vozidla vystoupil.

„Vivi!“ vykřikla jsem a rozběhla se tetě vstříc.

Vivi, oficiálně a pro všechny cizí *Elvíra*, byla tátova sestra. Vypadali neuvěřitelně podobně a nejen to. Teta byla přinejmenším stejně potrhlá a nadšená do všemožných dobrodružství. Byla ovšem ještě proslulejší než táta. V magentských kruzích ji znal každý. Její spis v kartotéce největších slídičů všech dob opatřovala zlatá ořízka. Slídiči byli skauti, kteří pro SJMM hledali nové magické talenty.

Pevně mě obejmula. V nose mě zašimral nechutný zápach sirovodíku. Vivi byla stejně jako táta cítit nadbytkem čarodějné energie, tedy po zkažených vejcích.

„Kde se tady bereš?“ zavolala mamka. „Myslela jsem, že pátráš v Austrálii po nových talentech.“

Vivi na mě mrkla a vyndala z rikši starý kožený kufr a malou kulatou ptačí klec. Podala mi ji a prohlásila: „Včera v Austrálii, zítra na Aljašce. Přesuny mi díky Archiemu nedělají problém. Větší část cesty jsme letěli nadzvukovou rychlostí. Jen nad městy musíme být opatrnější."

Odepnula pštrosa z postroje a přátelsky ho poplácala. Archie odběhl a začal se pást na zahradě. Vydával při tom zvláštní rachotivé zvuky. „Nalokal se vzduchu," omlouvala ho Vivi. „Musí se ho nějak zbavit."

Mamka na tetu stále nevěřícně zírala. Pak se ustaraně zadívala na sousední domy. Určitě vzpomínala na zmatky, které Vivi způsobila během své poslední návštěvy v Olšové ulici.

„Elio, odnes prosím tě sira Ďobálka domů a pusť ho z klece," požádala mě teta. „Už od Indie v jednom kuse vříská. Skřehotání se tomu totiž opravdu říkat nedá," dodala tiše. „To bys nevěřila, jaké pazvuky ze sebe tenhle ušlechtilý tvor dokáže vyloudit!"

Nahlédla jsem do klece a spatřila bytost velikosti podšálku. Zřejmě zaslechla tetina poslední slova, protože uraženě obrátila oči vzhůru. Kdyby neměla velká vroubkovaná křídla, podobala by se chlupatým tělem spíše opičce. Dlouhý tenký ocas byl zakončen něčím, co mi ze všeho nejvíc připomínalo rybí ploutev. Místo čenichu nebo zobáku mu trčel z obličeje podlouhlý sosák a z hlavy vyrůstaly špičaté uši. Tvor zkřížil křídla a zamračeně si mě prohlížel skrz mříže.

Vivi také nahlédla do klece a vzdychla. „Sir Ďobálek je rumbat, druh netopýřího moskyta. Ano, provádí přesně to, na co teď myslíš. Čarodějné schopnosti mi dodává nepříjemným bodáním. Je

otravný jako komár, proto ho převážím v kleci. Dávej pozor, až ho budeš pouštět. Nehodilo by se, kdyby se dostal z domu a bodnul nějakého civilistu."

V sousedním domě se otevřely dveře a ven vyšla Ilseborg v květovaném županu. Zvědavě se zadívala směrem k nám a pohodila hlavou tak, až se jí zavlnilo mikádo přistřižené podle hrnce. „Leopolde!" zaskřehotala směrem k domu, ale nespouštěla nás přitom z očí. Pak přistoupila ke krušinkovým keřům a začala dvěma prsty oškubávat poslední listí z větviček. Krušinky by sice zvládly shodit listí samy, ale takhle nás Ilseborg mohla dokonale odposlouchávat. A jako vždy předstírala, že si nás vůbec nevšímá. Dokonce ani neodpověděla na tetin veselý pozdrav: „Dobré ráno!"

„Volala jsi, miláčku?" křikl její manžel Leopold a vyšoural se v pantoflích na předzahrádku.

„Sousedi mají návštěvu," zašeptala Ilseborg obzvlášť hlasitě. „Není to ta šílená osoba, která předloni uprostřed léta odpálila ve vjezdu ohňostroj a spálila Theovu králíkárnu?"

„Možná, miláčku," prohlásil Leopold, ale ani se nepodíval.

„Měl bys zavolat policii," snažila se ho nabádat Ilseborg. „Kdo ví, jaké nebezpečné zvíře s sebou tahá v té kleci. Člověk si není jistý životem, když se ta ženská potuluje kolem."

„Podívej, už přinesli noviny," podotkl mírně Leopold a přistoupil k schránce u zahradních vrátek. „Pojď si radši vypít kafe, dokud je teplé."

„Ty bys pil kafe, i kdyby nám hořel barák," zanadávala Ilseborg.

„No tak pojď, miláčku," naléhal Leopold mírně. „Už jsem ti namazal toast meruňkovou marmeládou."

Meruňkové marmeládě Ilseborg zřejmě nemohla odolat. Vrhla přes krušinkové keře poslední podezřívavý pohled a oddusala za Leopoldem do domu. Uvažovala jsem, jak mohou být dva lidé tak rozdílní. A hlavně jak může dobrácký Leopold vydržet právě s Ilseborg.

„Radši půjdeme taky domů," prohlásila mamka a vzala Vivi kufr. „Mimochodem, přicházíš jako na zavolanou. Enno od včerejšího odpoledne trčí v dílně. Možná se ti ho podaří vylákat ven."

Vivi zavrtěla hlavou. „Bohužel to bez něj musíš ještě nějakou chvíli vydržet. Mám totiž ve městě naléhavou schůzku." Zamyšleně se zadívala na pštrosa. „Ale bohužel je s Archiem složité zaparkovat. Nesnáší, když ho uvazuju."

„To nebude problém," řekla mamka, „stejně musím do města. Svezu tě autem a Elia mezitím pohlídá Archieho i sira Ďobálka. Ale řekni mi, Vivi, jak to, že máš nového čarodějného průvodce?"

Věděla jsem moc dobře, kam mamka míří.

„Ach, to byla ohavně tragická záležitost," oznámila teta cestou ke dveřím. „Mého věrného nosníka sežral loni během magentského festivalu tibetský třásňový drak."

„Tibetský třásňový drak," zamumlala mamka, jako by si tu informaci ukládala do paměti na později.

„Elio, až se vrátíme z města, musíš mi povyprávět o své první misi," změnila téma Vivi. „A taky mě zajímá, jakého jsi dostala čarodějného průvodce a jestli je pravda všechno to, co jsem o tobě četla v *Drbárně*!" Zašátrala v kabelce a vytáhla časopis. Na titulní straně se skvěla moje nepříliš povedená fotka z magentského osobního spisu. Povytáhla obočí a vtiskla mi plátek do ruky.

Vycházející hvězda na magentském nebi

Velkou pozornost vzbudila magentka Elia Evanderová z německého ústředí SJMM. Od počátku své kariéry láme všechny možné rekordy. Za vynikající výsledky při absolvování závěrečné magentské zkoušky jí byla v den dvanáctých narozenin udělena čestná stříbrná spona. Stala se tak nejmladší nositelkou tohoto vysokého vyznamenání v dějinách tajné služby. Novou hvězdu naší organizace jsme bohužel nemohli vyzpovídat, protože v době přípravy tohoto čísla byla (podle očekávání) na misi. Ředitelka tajné služby nám však poskytla krátké vyjádření: „Elia Evanderová pracuje na svém prvním případu a dosud si vede velmi dobře, i když plní úkoly svým značně osobitým způsobem."

Čím nás Elia Evanderová v budoucnosti překvapí? Na tuto otázku nám po nahlédnutí do karet odpovědělo médium Evangelina: „Vidím magentku na nebezpečných misích. Pokud neaktivuje nouzové tlačítko a současně dokáže zůstat naživu, zapíše se do dějin magentské tajné služby!"

Nespustíme Eliu z očí a o jejích dalších úspěších budeme naše čtenáře pravidelně informovat.

© DRBÁRNA!

Listopadové číslo obsahuje zprávy o práci našich magentů a o záhadných tvorech

2. KAPITOLA

Rumbat

Když mamka s tetou Vivi odjely, zašla jsem do svého pokoje a oblékla se. Pro jistotu jsem si vzala i opasek s nejdůležitějšími čarodějnými nástroji. Hlídat Archieho a sira Ďobálka nemuselo být jen tak.

„Myslela jsem, že o víkendu v klidu poklidím paměť. Během týdne se k tomu nedostanu," postěžovala si Glenda, když jsem si hodinky připnula na zápěstí.

Vrátila jsem se do kuchyně, nachystala si snídani a nezapomněla ani na Selmora. Pak jsem otevřela dvířka klece. Sir Ďobálek vylezl ven a odrazil se. Jako blesk proletěl kuchyní, zakroužil mi kolem hlavy a nakonec mi přistál na ruce a bodl mě.

„Au! Nemohl bys být ohleduplnější?" vykřikla jsem a zamnula si malou bouličku, která se objevila v místě vpichu. „Hrozně to svědí!" Zamyšleně jsem se na sira Ďobálka zadívala a nahlas zauvažovala: „Co vlastně žerou rumbati?"

Malý netopýří moskyt začal pištět a Selmor se zahihňal. „Tvrdí, že není moc vybíravý. Prý by mu pro začátek stačil šálek zelené matchy a malá omeleta s lanýži."

Rumbat horlivě přikyvoval a vyzývavě se na mě díval.

„Bohužel nemáme matchu ani lanýže," pronesla jsem omluvně.

Rumbat uraženě zkřížil křídla a cosi zadrmolil ve své řeči, které jsem ovšem nerozuměla.

Selmor naštěstí ano. „Říká, že bys je měla sehnat. Bez matchy nedokáže kontrolovat úroveň své čarodějné energie a musel by se jí zbavovat příliš častým bodáním. Klidně se na něj vykašli," prohlásil vzápětí. „Copak se někdy ptáš mě, co mi chutná?" Vyskočil na kuchyňský stůl a zakousl se do měsíčku červeného pomeranče.

„A ne snad?" usmála jsem se a podala mu toast s medem. „Neříkej, že na rumbata žárlíš."

„Žárlit na toho náfuku? Chceš mě rozesmát?" opáčil a zlobně blýskl očima po siru Ďobálkovi.

Otevřely se malé spojovací dveře do garáže a do kuchyně vstoupil táta. Černé vlasy měl rozcuchané a vypadal unaveně. Obklopoval ho závan sirovodíku. „Máme návštěvu?" zeptal se zvědavě.

Přikývla jsem a olízla si z prstů med. „Přijela Vivi, ale už je zase pryč. Teda ne úplně, mamka ji vzala do města, protože…"

„Není to asijská létající rikša?" vykřikl táta nadšeně, zatímco zíral z okna na tetino vozidlo. „Hm, nevidím výfuk. Na co to asi jezdí?"

„Tahá ji Archie," vysvětlila jsem a ukázala na pštrosa. Zrovna ozobával bobule ze zatraceně vzácného keře, na němž rostl Krokův ptačí zob. Byla to pravá černá mytická myrta.

„No ne, to je přece australský létající pštros!" Táta byl úplně bez sebe. Vyběhl z kuchyně, rozrazil domovní dveře a hnal se ven.

„Zavři!" zavolala jsem, ale už bylo pozdě. Sir Ďobálek využil příležitost a vyletěl za tátou na svobodu.

„Bezva, magentka Evanderová nám teď může předvést, jak ovládá fixační techniky," zaskřehotala Glenda z čarodějných hodinek.

„A výjimečně nebude trénovat na mně," zaliboval si Selmor.

Vyběhla jsem z domu a stačila jen zahlédnout, jak sir Ďobálek letí přes naši předzahrádku přímo k sousednímu domu. Táta si vůbec neuvědomoval, co způsobil, a v poklidu si prohlížel rikšu ze všech stran.

Třesoucími se prsty jsem z opasku vyprostila pružná vrhací pouta a napřáhla se. Rumbat byl však bohužel velmi obratný a snadno se poutům vyhnul. Za okamžik přeletěl sousedovic kručinku a snášel se na Ilseborg, která už zase zvědavě šmejdila před domem.

„Leopolde!" křičela zrovna na manžela. „Pořád jsi neodnesl růže do sklepa. Chceš snad, aby pomrzly?"

„To určitě nechci, miláčku," odpověděl Leopold, přestal hrabat listí a horlivě popadl první velký květináč s růžemi.

Sir Ďobálek změnil směr. Chňapla jsem dračí spár a znovu zamířila. Ale i tentokrát jsem minula. I když jen těsně. Srdce mi tlouklo jako splašené a bezmocně jsem přihlížela, jak sir Ďobálek dosedá na Leopoldova záda.

„To se ani neopovažuj," zasyčela jsem na rumbata.

Sir Ďobálek se ohlédl a zapištěl vysokým hláskem.

I bez Selmorova překladu jsem pochopila, co mi rumbat sděluje. „Už jsem říkala, že nemám matchu ani lanýže!" zvolala jsem zoufale.

Sir Ďobálek mě zpražil dopáleným pohledem, pokrčil křídly a vrazil žihadlo Leopoldovi přímo mezi lopatky.

„Auvajs!" vykřikl soused, ohnal se a udiveně se rozhlížel. „Co to bylo?"

„Nechceš mi tvrdit, že tě zrovna teď rozbolela záda a nemůžeš mi odnést růže?“ vyštěkla Ilseborg.

Leopold odložil květináč a zíral na manželku nepřítomným pohledem. Něco s ním nebylo v pořádku. Zrudl v obličeji tak, že jsem se o něj začala bát.

Určitě se u něj projevovala alergická reakce na bodnutí sira Ďobálka. Vivi naznačovala, že rumbatovo píchnutí by pro civilisty mohlo mít vážné následky. Rychle jsem vzpomínala, co jsme se v Makademii učili o zásadách první pomoci.

„Hned se vrať, sire Ďobálku,“ sykla jsem přes živý plot.

Ilseborg se na mě zvědavě zadívala. „Ach, Elio, návštěva už odjela?“ zeptala se jedovatě.

„Nech sousedy konečně na pokoji, Ilseborg,“ prskl Leopold a popadl hrábě.

Ilseborg zvedla obočí, přičemž se jí současně o pár centimetrů posunula i ofina. Pomalu se otočila k manželovi. „Co že jsi to říkal, prosím?“

Leopold se k ní rozběhl s hráběmi zdviženými jako kopí. „Však jsi mi dobře rozuměla. Nestrkej nos do cizích záležitostí, ženská jedna zvědavá!“

Ilseborg zalapala po dechu. Dokonce i táta zpozorněl a přistoupil blíž. „Teda Leopolde, co to do tebe vjelo?“ zakrákorala Ilseborg, aniž by tušila, jak blízko je pravdě.

Její muž byl vzteky bez sebe. „Od rána je špehuješ a neustále do mě ryješ! To je pořád: Zavolej policii, Leopolde! Sousedi budou jednou náš konec, Leopolde! Takové blázny v Olšové ulici nemůžeme trpět, Leopolde! Ale víš, co ti řeknu? Jediný blázen široko daleko

jsi ty!“ Otočil se k nám a přimhouřil oči. „Tady není nic k vidění! Nemáte dost svých problémů?“

Měl pravdu. A jedním z těch největších byl sir Ďobálek. Dosedl na krušinkový keř přede mnou a spokojeně si čistil sosák s žihadlem.

„Není to rumbat?“ ujišťoval se fascinovaně táta. „Komu patří? To je ale nádherný exemplář.“

Ilseborg s Leopoldem se okamžitě naklonili přes krušinku a rozhlíželi se po *exempláři,* který v tátovi vzbuzoval takové nadšení. Jenže lidé bez magických schopností nemohou naše čarodějné průvodce vidět. Jedinou výjimku představoval můj muflík.

„Rumbat? A pak že já jsem blázen!“ podotkla Ilseborg ironicky.

„Hlavně jsi zvědavá drbna a stará rašple,“ štěkl Leopold.

Ilseborg otevřela a zavřela ústa jako ryba na suchu. Pak se otočila na podpatku a oddusala do domu.

Leopold se choval jako vyměněný. Nepřestával nadávat. Už jsem si o něj opravdu dělala starosti. Doufala jsem, že následky bodnutí brzy pominou.

„Měl byste zajít k doktorovi!“ křikl na tátu. „Blábolit o rumbatech a podobných nesmyslech přece není normální!“

Táta se na mě nechápavě podíval.

Neměla jsem čas na dlouhé vysvětlování. Sáhla jsem k opasku pro pružná pouta a duchapřítomně jimi siru Ďobálkovi svázala nožky. „A mám tě, výtržníku!“ zahlaholila jsem vítězoslavně a popadla zmítajícího se rumbata.

„Vidíte, kam to vede. Dcera už blázní stejně jako vy!“ zareptal Leopold a ukázal na naši zahradu. „A vypněte konečně tu motorku. Ten rachot se nedá poslouchat!“

Táta se ohlédl po Archiem, který poskakoval od keře ke keři a hlasitě cvakal zobákem. Pomalu přikývl. I bez proměnohledu si uvědomil, že soused místo pštrosa vidí a slyší něco jiného.

„Volá Epiona," ohlásila Glenda z hodinek.

Držela jsem sice zmítajícího se sira Ďobálka, ale přesto jsem křikla: „Přijmi hovor, Glendo!"

Na displeji čarodějných hodinek se objevil Epionin mladistvý obličej. „Ahoj, Elio," zašeptala tak tiše, že jsem si musela přiložit hodinky k uchu, abych ji slyšela.

„Epiono, jsi v pořádku?" zeptala jsem se ustaraně. Ředitelka tajné služby zřejmě neseděla za svým stolem, ale krčila se někde v rohu. Vypadala uštvaně, a dokonce jsem měla pocit, že jí kolem hlavy proletěl kámen.

„Potřebuju tvou pomoc, hned!" šeptla Epiona a pak se spojení přerušilo.

„Hovor ukončen, mám zavolat zpátky?" zeptala se Glenda.

„Ne, magentské pravidlo 78e říká, že nikdy nemáme volat zpátky někomu, kdo šeptal. Zřejmě nechtěl, aby ho někdo slyšel."

„Jak myslíš," řekla čarodějka dotčeně. „Co dál?"

„Musíš pryč?" zeptal se táta.

„Bohužel ano, asi mě nějakou dobu budou potřebovat na ústředí," odpověděla jsem a rozběhla se domů.

„Dcera se zajímá jen o elektronické nesmysly. Ani mě to nepřekvapuje, to je ta dnešní mládež," zabručel Leopold. „Neumí ani slušně pozdravit, hlavně že mají na zápěstí ty moderní hlouposti."

„Ach, Leopolde," zaslechla jsem za sebou tátu, „neberte si to tak. Dejte si bonbón a trochu si odpočiňte."

Bylo mi jasné, že táta právě nabízí sousedovi zapomněnkový bonbón, který dokáže z paměti vymazat veškeré vzpomínky na čarodějné události.

„Neříkejte mi laskavě, co mám dělat," zakřičel Leopold tak nahlas, že jsem ho slyšela až do kuchyně.

„Selmore, jdeme do akce!" křikla jsem a strčila sira Ďobálka do klece.

„Ach ne, nemůžeme se nejdřív v klidu nasnídat?" zabědoval muflík a nacpal si do tlamičky celý toast najednou. „Pfroč musíme vypfadnout fždycky, dyš můžeme mít pfohodičku?"

Brala jsem nahoru schody po třech a vytáhla ze skříně starý lodní vak, který mi táta věnoval před první misí. V něm už byla zabalená veškerá potřebná výbava. Pak jsem popadla nabíjecí kabel ke Glendiným hodinkám, Selmorovu měkkou dečku a běžela po schodech zpátky dolů.

Táta se mezitím vrátil do domu. Došel do garáže pro svého čarodějného průvodce Ratze, kříženec jezevce a bílé krysy, oblékl si bundu a spěchal ven. „Můžeme vyrazit, hodím tě na ústředí!"

Zarazila jsem se. Táta neměl řidičák a nesnášel vše s běžnými motory. A kromě toho máma naším autem odjela do města. O krok jsem ustoupila a otevřenými dveřmi spatřila, že táta už zapřahá Archieho do rikši.

IMP, mužský rod
podstatné jméno
ze staroanglického „impa“ = ratolest nebo mladý sukovitý strom

Imp je v evropské mytologii zlomyslná nebo škodolibá bytost. Bývá jen poměrně zřídka nebezpečný a lidi většinou nijak zvlášť neohrožuje. Impové nežijí osaměle, vždy slouží mocnější osobě, jež jim uděluje rozkazy. Civilisté impy nevidí, ale vnímají chaos, který po sobě obvykle zanechávají.
Magenti poznají impa snadno podle vzhledu. Impové se vzrůstem podobají malým šotkům, na hlavě mají rohy a vyznačují se hlasitým, kdákavým smíchem.
Pozor! Impové s oblibou házejí vším, co jim přijde pod ruku, a extrémně se bojí ohně a/nebo vody.
V případě pochybností se řiďte osvědčeným pravidlem: Nahlédněte do proměnohledu, a budete mít jasno.

Lexikon evropské mytologie
Prof. Dr. Dr. Emeralda Emersonová
SJMM International Publications

3. KAPITOLA

Poplach na ústředí

„Nemusíš se tak křečovitě držet, vím naprosto přesně, co dělám," řekl táta, když se vmáčkl vedle mě do rikši a vzal do rukou otěže. Ratz se mu obtočil kolem krku jako cestovní polštářek.

Ani trochu mě neuklidnil. Když říkal něco podobného naposledy, sotva jsem se stačila na poslední chvíli schovat – vzápětí proletěl jeho prototyp katapultovacího sedadla střechou garáže.

„Tak hyjé, Archie!" zavelel táta a pštros se rozběhl. „Škoda, že nemůžeme letět," zalitoval.

„Strašná škoda," podotkla jsem ironicky. Rikša se povážlivě kolíbala a já měla co dělat, abych udržela na klíně lodní vak a Selmora proměněného v tašku přes rameno.

Nestačili jsme ani odbočit z Olšové ulice, když se z domu vyřítil Leopold. „Přestaňte nás obtěžovat tím rachotícím vozidlem!" zanadával. „Už jsem vám říkal, abyste byli zticha! Všichni Evanderové jsou cvoci a rušitelé klidu!"

Zamávala jsem mu na rozloučenou a doufala, že se jeho stav zlepší dřív, než se stačím vrátit.

Táta zamířil s rikšou na hlavní silnici a pak pokračoval rovnou do města. „Nádhera!“ zakřičel proti větru. „*Čarodějné cestování* byl můj nejoblíbenější předmět v pátém ročníku. Doufám, že tam taky postoupíš. Čekají tě ty nejzajímavější obory. Až budeš mít čarodějný řidičák, nebudeš muset na mise cestovat veřejnými dopravními prostředky.“

Taky jsem doufala, že se dostanu tak daleko. Pokud ovšem nebudu muset na některé misi aktivovat nouzové tlačítko. To bych totiž skončila u kancelářské práce.

„Dělal jsem řidičské zkoušky na jihoamerické létací alpace,“ přehlušil táta hrdě lomoz silničního provozu, když jsme zastavili před semaforem na červenou. Vůbec se mi nelíbilo, jak se na nás motocyklista čekající vedle pobaveně usmíval.

K centrále, sedmipatrové cihlové budově, jsme kupodivu dorazili bez nehody. V přízemních obchodech se skrývaly vchody do tajné služby. *Doučovacím kroužkem* vcházeli magenti do Makademie, která byla ovšem v sobotu zavřená. Naopak v *Pietově zoo shopu* bývalo rušno pořád. Magenti všech věkových kategorií tudy nosili své nosníky, hryzálky a plivníky do čarodějné veterinární ordinace.

Rózino pekařství používali o víkendech hlavně členové zásahového komanda. Róza měla i v sobotu otevřeno pro veřejnost a uvnitř bylo poměrně dost zákazníků. Otevřenými dveřmi k nám zavanula vůně výtečných skořicových croissantů.

Ven zrovna vycházela Vivi a udiveně se na nás podívala. „Co tady děláte? A proč jste jeli s Archiem?“

„Spěchali jsme kvůli mimořádné události!“ vykřikl táta, vyskočil z rikši a obejmul sestru. „A co tady děláš ty? Myslel jsem, že máš naléhavou schůzku ve městě. Kafe a croissant sis mohla dát i u nás.“

Vivi podrbala Ratze a ustaraně se rozhlédla. „Měla jsem se v *Rózině pekařství* sejít s Epionou, ale už na ni hodinu marně čekám. Něco se asi stalo, protože ještě nikdy nepřišla pozdě. Nehledě na to, že máme probírat opravdu důležitá témata. Když jsem jí volala, tak jen nesrozumitelně šeptala. Zkoušela jsem to ještě párkrát, ale má vypnutý telefon.“

„Otcova sestra nezná pravidlo 78e?“ ozvala se ironicky Glenda z hodinek. Vivi se zmateně zadívala na moje zápěstí.

Přetáhla jsem přes hodinky rukáv a řekla: „Se mnou taky mluvila nějak divně. Měla jsem pocit, že se schovává pod stolem.“

Táta s Vivi si vyměnili zneklidněné pohledy a pak se ustaraně zadívali na budovu SJMM. Naše ředitelka měla kancelář úplně nahoře na střeše.

„Víš co, Enno?“ řekla Vivi odhodlaně. „Vrátíš se s Archiem domů a necháš proletět sira Ďobálka. Vždycky je nevrlý, když musí příliš dlouho trčet v kleci. A já se půjdu s Eliou podívat do centrály. Jako slídička smím dovnitř.“

To pro mě byla novinka. Dosud jsem se domnívala, že dospělí do ústředí nesmějí vstupovat. Výjimku tvořilo druhé patro, kde pracovala i mamka. Vytvářela tam nové identity pro magentské rodiny a vyhledávala vhodná ubytování pro magenty vysílané na mise.

Přes jedno rameno jsem si přehodila lodní vak a přes druhé Selmora proměněného v tašku. Byl jediným čarodějným průvodcem na světě viditelným i pro civilisty. Bylo proto velmi praktické, že se

dokázal proměnit v téměř jakýkoli libovolný předmět. Měl ovšem i jednu nepříjemnou vlastnost: Pokud jsem ho nestačila včas pohladit, začal páchnout jako zkažená vejce.

„Dávej na sebe pozor," hlesl táta a obejmul mě. „Máma bude smutná, že se s tebou nestihla rozloučit."

„Pochopí to, vždyť taky bývala magentkou," řekla jsem. „Vyřiď jí, že si pospíším a brzy se vrátím."

„Kam tě asi pošlou?" zauvažoval táta a začal nastupovat do rikši. „Moje druhá mise trvala tři měsíce a dvacet čtyři dnů. Byla nejdelší v mé kariéře. Jel jsem tenkrát trajektem…"

„Dopovíš to jindy, Enno," přerušila ho Vivi netrpělivě. „A nespouštěj sira Ďobálka z očí. Nechtěl bys zažít, co by se stalo, kdyby bodnul civilistu. Alergická reakce trvá několik dní a vyvolává záchvaty zuřivosti."

„Několik dní?" zopakoval táta a vyčítavě se na mě podíval.

„Uvař mu čaj z matchy. Najdeš ji v mém kufru. Tím se uklidní, než se s Edvinou vrátím," dodala teta.

„To jsme měli vědět," zamumlal Selmor.

Táta popadl opratě a kývl nám na rozloučenou. Archie zabral a zařadil se do provozu. Dívala jsem se za kývající se rikšou a polykala slzy. Táta s mámou a Ratzem mi budou chybět. A trochu dokonce i Krok.

„Tak kudy půjdeme?" zeptala se Vivi.

Ukázala jsem na klub *Nouzový východ*. Teprve nedávno před svou první misí jsem zjistila, že ošuntělý podnik nabízející únikové hry je ve skutečnosti vchodem pro magenty. Přistoupily jsme ke dveřím a ke svému údivu jsem si všimla, že jsou pootevřené.